

200702307/1.

Datum uitspraak: 11 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/23310 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 9 maart 2006
(lees: 2007) in het geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover hier van belang, een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 maart 2006 (lees: 2007), verzonden op 9 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 17 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. S.I.M. Peute, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

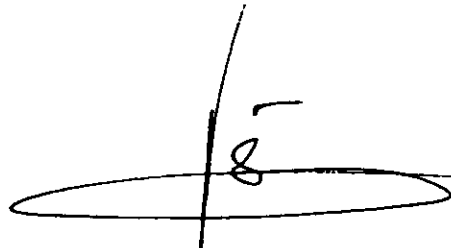
w.g. Peute
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 juni 2007

391

Verzonden: 11 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

1. Op zijn aanvraag van 20 december 2000 is eiser bij besluit van 18 juni 2001 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van het toen geldende categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Afghanistan en geldig van 20 december 2000 tot 20 december 2003. Dit besluit heeft rechtskracht gekregen.

2. Op verzoek van verweerder is een leeftijdsonderzoek bij eiser verricht. Bij schrijven van 21 december 2000 is geconcludeerd dat eiser niet als minderjarige beschouwd kan worden ten tijde van zijn asielaanvraag en dat een leeftijd van 21 jaar of ouder aan hem wordt toegekend op de dag van het röntgenonderzoek. Deze conclusie is bij brief van 25 februari 2005 na een herbeoordeling bevestigd.

3. In september 2002 is het categoriale beschermingsbeleid voor Afghanistan afgeschaft.

III. ASIELRELAAS

1. Eiser heeft het volgende relaas aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd. Ongeveer één tot anderhalve maand voordat eiser Afghanistan is ontvlucht begonnen de Taliban jonge mannen te ronselen om hen in te zetten in de strijd tegen Massoud. Eiser vreesde dat dit lot hem ook zou treffen en is daarom ondergedoken, waarna hij is gevlucht. Eiser is Afghanistan voorts ontvlucht omdat hij aldaar geen toekomst had.

2. Eiser heeft ten aanzien van de huidige situatie in Afghanistan aangevoerd dat hij problemen zal ondervinden vanwege zijn Tadzjiekse afkomst en zijn Shi'itische geloofsovertuiging. Eiser vreest ten gevolge van zijn achtergrond in Afghanistan te worden gediscrimineerd en vervolgd. Ten slotte heeft eiser aangegeven dat hij niet weet of zijn moeder nog leeft, hij niets meer heeft in Afghanistan, alsmede dat hij uitstekend is ingeburgerd in Nederland.

IV. STANDPUNTEN PARTIJEN

1.1 Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser op grond van artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, nu het categoriale beschermingsbeleid voor Afghaanse asielzoekers in september 2002 was beëindigd. Verweerder heeft vervolgens beoordeeld of eiser ten tijde van zijn asielaanvraag (ex tunc) en/of ten tijde van het bestreden besluit (ex nunc) een asielvergunning verleend moest worden op de a-, b- of c-grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000.

1.2 In zijn beoordeling ex tunc heeft verweerder het navolgende overwogen. De politieke en mensenrechtensituatie in Afghanistan is niet zodanig dat asielzoekers afkomstig uit dat land in het algemeen, dan wel personen van Tadzjiekse afkomst in het bijzonder, zonder meer als vluchteling kunnen worden aangemerkt. Derhalve zal eiser aannemelijk moeten maken dat met betrekking tot hem persoonlijk feiten of omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag rechtvaardigen. Eiser is hierin niet geslaagd. Eiser vreesde door de Taliban te worden geronseld en is uit voorzorg vertrokken. Gelet hierop kwam eiser niet voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in aanmerking. Eiser heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat hij bij uitzetting een reëel risico liep om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen en kwam derhalve evenmin voor een verblijfsvergunning op de b-grond in aanmerking. De stelling van eiser dat hij vanwege zijn Tadzjiekse afkomst problemen zou ondervinden, leidt ten slotte niet tot een ander oordeel nu eiser geen persoonlijke feiten en omstandigheden heeft aangevoerd om deze stelling te onderbouwen.

1.3 In zijn beoordeling ex nunc heeft verweerder het navolgende overwogen. Eiser is er niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat met betrekking tot hem persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die zijn vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag rechtvaardigen. Niet is gebleken dat eiser persoonlijk heeft te vrezen voor vervolging vanwege zijn geloofsovertuiging. Hij beroept zich slechts op de algemene positie van Shi'iten in Afghanistan. Dat eiser in Afghanistan niets meer heeft en in Nederland goed is ingeburgerd is niet gerelateerd aan één van de gronden van het Vluchtelingenverdrag. Eiser komt derhalve niet voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in aanmerking. Evenmin heeft eiser

aannemelijk gemaakt dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hij komt derhalve niet voor een verblijfsvergunning op de b-grond in aanmerking.

1.4 Ten slotte komt eiser niet voor een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling in aanmerking. Gelet op de uitkomst van het leeftijdsonderzoek en de herbeoordeling van de resultaten hiervan, moet eiser immers worden aangemerkt als een evident meerderjarige vreemdeling ten tijde van zijn asielaanvraag.

2. Eiser legt aan het beroep ten grondslag dat hij in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning. Het bestreden besluit houdt geen rekening met het feit dat de Taliban geen bewijzen van de ronselpraktijken afgeven. Ten onrechte wordt de bewijslast hiervoor bij eiser gelegd. Voorts is zijn asielrelaas aannemelijk gelet op de handelswijze van de Taliban en de situatie in Afghanistan. Daarnaast gaat verweerder voorbij aan de omstandigheid dat eiser een jongeman van begin 20 jaar is en hij derhalve tot de doelgroep van de Taliban behoort inzake gedwongen rekrutering. Ten slotte gaat verweerder voorbij aan het feit dat eiser de anderhalve maand die hij nog in Afghanistan heeft doorgebracht nadat hem het nieuws over de ronselpraktijken van de Taliban ter ore was gekomen, ondergedoken is geweest. Eiser handhaaft verder zijn stelling dat hij vanwege zijn Tadzjiekse afkomst en zijn Shi'itische geloofsovertuiging extra voor vervolging te vrezen heeft. Zijn positie verschilt wezenlijk van de algemene positie van Tadzjiken en Shi'iten in Afghanistan: hij is immers een jongeman en daarin heeft de Taliban extra interesse met betrekking tot de ronselpraktijken. Ten slotte volhardt eiser in de door hem opgegeven leeftijd.

V. OVERWEGINGEN

1.1 Ingevolge artikel 13 van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, dan wel indien internationale verplichtingen of klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

1.2 Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

1.3 Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

1.4 Op grond van artikel 33, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

1.5 Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder c, van de Vw 2000 slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

1.6 Op grond van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000, is komen te vervallen.

1.7 Ingevolge artikel 1, aanhef en onder l, van de Vw 2000 wordt onder verdragsvluchteling verstaan: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag).

1.8 Ingevolge artikel 1, A, onder 2, van het Vluchtelingenverdrag worden als vluchteling aangemerkt vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waar zij gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

2. Eisers klacht dat de niet-verlening van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in strijd is met het vertrouwensbeginsel kan niet slagen. De afschaffing van het categoriale beschermingsbeleid voor Afghaanse asielzoekers is openbaar gemaakt. Aan de omstandigheid dat eisers verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, die op basis van dit beleid was verleend, niet werd ingetrokken, mocht eiser niet het vertrouwen onttelen dat hem een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd zou worden verleend. Verweerder heeft immers geen positieve handeling verricht of uitlating gedaan waaruit dat laatste zou kunnen worden afgeleid.

Beoordeling ex tunc

3. Vervolgens ligt ter beoordeling voor of aan eiser een verblijfsvergunning asiel op de andere in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gronden had moeten worden verleend. Gelet op de standpunten van partijen spitst het geschil zich toe op de gronden genoemd onder a en b van dat artikellid.

4.1 De rechtbank stelt voorop dat verweerder in het bestreden besluit de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiser niet in twijfel heeft getrokken. In geschil is derhalve de vraag of verweerder het relaas van eiser terecht onvoldoende zwaarwegend heeft geacht voor een geslaagd beroep op vluchtelingschap dan wel artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). De rechtbank is van oordeel dat verweerder dit standpunt terecht heeft ingenomen.

4.2 Verweerder heeft op goede gronden geconcludeerd dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Afghanistan in de negatieve aandacht van de Taliban stond. Eiser heeft zijn stelling dat hij het gevaar liep om te worden geronseld enkel gebaseerd op de informatie die hij van zijn neef heeft ontvangen. Er is geen aanwijzing dat eiser daadwerkelijk het risico liep om door de Taliban te worden geronseld, nu de Taliban nooit interesse in eiser persoonlijk hebben getoond en hij, naar eigen zeggen, tot anderhalve maand voor zijn vertrek uit Afghanistan ongestoord aan het openbaar leven heeft kunnen deelnemen.

4.3 Eisers betoog dat hij geen last van de Taliban had omdat hij ondergedoken zat, alsmede dat hij, gelet op de algemene situatie in Afghanistan, als jongeman van Tadzjiekse afkomst een groot risico liep om te worden geronseld, kan niet tot een ander oordeel leiden. Hiertoe acht de rechtbank redengevend dat uit het ambtsbericht betreffende de situatie in Afghanistan van de Minister van Buitenlandse Zaken van 21 juni 2001 blijkt dat de Taliban met name Pashtuns rekruteerden en slechts onder bijzondere omstandigheden tot gedwongen rekrutering overgingen van ander etnische groeperingen, waaronder Tadzjiekken. Voorts blijkt uit voornoemd ambtsbericht dat de Taliban in waar eiser woonachtig was voor zijn vlucht naar Nederland en waar vele Tadzjiekken en andere etnische minderheden woonachtig waren, slechts sporadisch rekruteerden.

4.4 Gelet op het voorgaande heeft verweerder het relaas van eiser terecht onvoldoende zwaarwegend geacht, waardoor eiser, ten tijde van de verleende verblijfsvergunning op de d-grond, niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel b, van de Vw 2000.

Beoordeling ex nunc

5.1 In geschil is vervolgens de vraag of verweerder ten tijde van het bestreden besluit terecht geen grond aanwezig heeft geacht om eiser een verblijfsvergunning te verlenen op grond van het eerste lid van artikel 29, aanhef en onder a dan wel b, van de Vw 2000. Daarbij stelt de rechtbank vast dat eiser zich op het standpunt heeft gesteld dat hij in aanmerking dient te komen voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel b, van de Vw 2000.

5.2 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de algemene, de politieke en de mensenrechtensituatie in Afghanistan ten tijde van het bestreden besluit niet zodanig was dat vreemdelingen afkomstig uit dat land zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Derhalve dient eisers beroep op vluchtelingschap te worden beoordeeld aan de hand van eiser persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden.

5.3 Verweerder heeft eisers asielrelaas terecht als onvoldoende zwaarwegend aangemerkt om zijn beroep op vluchtelingschap, alsmede op artikel 3 van het EVRM, te rechtvaardigen. Op goede gronden heeft verweerder beslist dat eiser persoonlijk niet heeft te vrezen voor vervolging vanwege zijn geloofsovertuiging. Hij beroept zich slechts in het algemeen op de door hem gestelde slechte positie die Tadzjiken en Shi'iten in de Afghaanse samenleving zouden innemen. Eiser heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hij vanwege zijn Tadzjiekse afkomst en zijn Shi'itische geloof persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft. Zijn asielrelaas bevat geen aanknopingspunten om tot dit oordeel te komen. Bij dit oordeel acht de rechtbank tevens van belang dat uit het algemeen ambtsbericht betreffende Afghanistan van de Minister van Buitenlandse Zaken van 10 februari 2006 blijkt dat Tadzjiken als zodanig niets te vrezen hebben in Afghanistan.

5.4 Verweerder heeft derhalve, wat betreft de beoordeling van de huidige situatie, terecht afgezien van verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel b, van de Vw 2000.

Ambtshalve verlening reguliere AMV-vergunning

6. Eiser heeft in zijn zienswijze gepersisteerd bij de door hem opgegeven leeftijd. Eiser heeft geen concrete aanknopingspunten aangevoerd die tot de conclusie zouden kunnen leiden dat het leeftijdsonderzoek waarop verweerder zijn oordeel heeft gebaseerd dat eiser ten tijde van de asielaanvraag meerderjarig was, onzorgvuldig tot stand is gekomen. De enkele stelling dat eiser ten tijde van de aanvraag minderjarig was, is onvoldoende om aan voornoemd standpunt van verweerder af te doen. Derhalve heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid kunnen besluiten dat eiser niet voor ambtshalve verlening van een reguliere verblijfsvergunning onder de beperking "verblijf als amv" in aanmerking komt.

7. De conclusie is dan ook dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

8. Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

9. Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

VI. BESLISSING

De rechtbank

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 9 maart 2006 door mr. P.H.M. Kuster, voorzitter, en mr. O.L.H.W.I. Korte en mr. J. Jonkers, rechters, in tegenwoordigheid van mr. Y.M.E. Jurgens, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier is buiten staat deze uitspraak mede te ondertekenen.

De voorzitter.

Afschrift verzonden op: 09 MRT 2007

Conc.: YJ
Coll: YHK
D: C

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

gelijk*

ADVOCATEN | DEN BOSCH

mr. mr. R.P. van Empel-Bouman

mr. mr. I.M. van Kuilenburg

mr. R.H.F. van Boxmeer

mr. mr. Y.E. Verkouter

mr. mr. E. van den Hombergh

advocaten

mr. E. Hendriks

mr. R. Hooghuis

secretariaat

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1938	B - 2 APR 2007
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

PER TELEFAX 070-3651380

Raad van State Afdeling bestuursrechtspraak

T.a.v. Hoger beroep Vreemdelingenzaken

Postbus 16113

2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Den Bosch, 2 april 2007

Gronden hoger beroep

inzake / IND
betreft 0012.19.2144/hoger beroep
ons kenmerk 00003606/IK/IK

Edelachtbaar College,

* Appellant, meneer geboren op (toegekende geboortedatum) en van
Afghaanse nationaliteit, woonachtig aan de en voor deze
zaak woonplaats kiezende ten kantore van mr. I.M. van Kuilenburg van Gelijk Advocaten,
kantoorhoudende aan de Smalle Haven 151, Postbus 1138, 5200 BD Den Bosch, dient
hierbij een hoger beroepschrift in. Mr. I.M. van Kuilenburg is bepaaldelijk gevolmachtigd
tot het instellen van het hoger beroep, met recht van substitutie.

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat wij niet beschikken over een rekening courant ik
verzoek u dan ook eventuele griffierechten te declareren middels een accept giro

Het hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 9
maart 2007 (AWB 06/23310 /) waarin deze het beroep van appellant ongegrond
verklaard. Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt hierbij overgelegd (productie
1). De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appellant is
van mening dat er in onderhavige procedure 'vragen spelen die in het belang van de
rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin
beantwoording behoeven', zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van
onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr.
5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepschrift leent zich volgens appellant derhalve
niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VW2000

De aangevallen uitspraak

Grief 1

In deze zaak draait het om een Afghaanse vluchteling van Tadjiekse afkomst die eerder een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft gehad. Deze status was verleend op basis van de D-grond en ingetrokken omdat de grond voor verlening was verdwenen. Hiertegen is beroep ingesteld door appellant.

Ten onrechte heeft de rechtbank geen overweging gewijd aan de vraag in hoeverre terecht gesteld kan worden dat de grond voor verlening is komen te vervallen. Gezien de algemene situatie in Afghanistan was er immers alle reden voor de Minister om wederom een categoriaal beschermingsbeleid in te stellen. Ik verwijs naar uw uitspraak van 2 maart 2007 (20060914/1, zie bijlage 2) waarin u overweegt dat de informatie zoals neergelegd in het Ambtsbericht van 2006, en andere recente algemene informatie, een nieuw licht werpt op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze algemene situatie is sinds de beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid niet meer zo slecht geweest. U stelde dat de rechtbank in deze zaak ten onrechte op voorhand uitgesloten heeft geacht dat deze informatie relevantie mist voor het beleid van de Minister.

Appellant beroept zich op deze uitspraak. Hij is van mening dat deze ook voor zijn zaak relevant is. Immers, zijn status is ingetrokken omdat het categoriale beschermingsbeleid niet langer bestaat terwijl naar uw mening niet uitgesloten is dat de verslechtering van de algemene veiligheidssituatie reden kan zijn om het gevoerde beleid te heroverwegen. Het kan dus zeer wel zo zijn dat er voor de Minister reden is om het categoriale beschermingsbeleid weer te voeren zodat appellant mogelijk recht zou hebben op verlenging van zijn verblijfsvergunning.

Op bovenstaande gronden meent appellant, in afwijking van de rechtbank, voldoende aannemelijk te hebben gemaakt dat een verblijfsvergunning bepaalde tijd asiel had moeten worden verleend ex artikel 29 lid 1 VV2000.

Grief 2

Daarnaast is het natuurlijk zo dat de algemene verslechtering van de veiligheidssituatie gevolgen heeft voor de beoordeling van de positie van elke terugkerende asielzoeker. Hoewel belanghebbende, gezien het voorgaande, voldoende individuele aspecten naar voren heeft gebracht die diens vrees voor vervolging verklaren, dienen deze individuele factoren ten alle tijde te worden gezien tegen de achtergrond van de algemene situatie in Afghanistan. Gemachtigde wijst op paragraaf 42 UNHCR Handbook: *"The applicant's statements cannot, however, be considered in the abstract, and must be viewed in the context of the relevant background situation. A knowledge of conditions in the applicant's country of origin -while not a primary objective- is an important element in assessing the applicant's credibility. (...)"*.

In het licht van het bovenstaande wijst gemachtigde ook op de Afdelingsjurisprudentie inhoudende dat *"de gegrondheid van de vrees (...) eerder aannemelijk kan worden*

geacht naarmate de algehele toestand in het land van herkomst ernstiger is" (ARRvS 15 april 1992 no. R02.90.2220; ARRvS 15 april 1992, GV (oud) D12-215).

Het is een feit van algemene bekendheid dat de mensenrechtensituatie in Afghanistan slecht is en steeds slechter wordt. Het voorgaande vormt naar het oordeel van gemachtigde een indicatie om in casu eerder tot vluchtelingenschap te concluderen. Deze (nieuwe) risico's dienen zorgvuldig te worden meegewogen, temeer aangezien de informatie over de verslechterde situatie (deels) van na de bestreden beschikking is. De Minister heeft deze informatie dus niet kunnen betrekken in het bestreden besluit. Ten onrechte heeft de rechtbank deze omstandigheden niet kenbaar meegenomen in diens overwegingen.

Op bovenstaande gronden meent appellant, in afwijking van de rechtbank, voldoende aannemelijk te hebben gemaakt dat een verblijfsvergunning bepaalde tijd asiel had moeten worden verleend ex artikel 29 lid 1 VW2000.

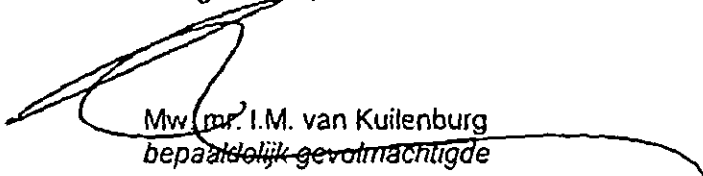
Conclusies

Gezien het voorgaande is de aangevallen uitspraak volgens appellant in strijd met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse verdragsbepalingen waaronder die van het Vluchtelingenverdrag, het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten en de artikelen 3 van respectievelijk het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Anti-Folterverdrag. Daarnaast wordt in dit verband ook gewezen op ongeschreven internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen. Tevens meent appellant dat de aangevallen uitspraak in strijd is met, althans een verkeerde toepassing geeft aan diverse geschreven en ongeschreven nationale wettelijke bepalingen, waaronder de Vreemdelingenwet 2000 en de Algemene Wet Bestuursrecht.

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt appellant uw college derhalve:

- De aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- * Zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat appellant als vluchteling dient te worden toegelaten, althans hem een verblijfsvergunning op één van de andere genoemde gronden zal worden verleend, ex artikel;
- Althans de rechtbank in die zin opnieuw een uitspraak te laten doen;
- Met veroordeling van verweerder in de (proces)kosten.

Hoogachtend,

Mw. mr. I.M. van Kuilenburg
bepaaldelijk gevolmachtigde